

új város

XXV. évfolyam
12. szám
2013. december
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A NŐ AZ EGYHÁZBAN

Méltóság
Bátorság
Hivatás
Szeretet

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novmesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Cukorfogyasztás
Itt van a szép karácsony
- 5 Válaszd az életet!

Interjú

- 6 Szavakkal és példával
Tóth Judit

Nézőpont

- 8 Kapcsolódjunk be!
Héjj Rita
Alakítanak és
gazdagítanak
id. Szántó Lajos
- 9 Hogyan tanítsunk
a múlttól?
Dohány Edit

Fókuszban

- 10 Az egyház és a nő
Paolo Loriga

Az egység lelkiisége

- 12 Miért különbözőek a
válaszok?
Pasquale Foresi
- 14 Ki a testvér?
Chiara Lubich
- 16 Az élet ígéje - december
Készséggel és
nagylelkiséggel
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 A cipős tévé esete
Göbel Ágoston

Életmód

- 20 Szentségek kiszolgáltatása
az elváltaknak?
Raimondo Scotto
- 21 Minden gyermek helye
Czine Orsolya

Aktuális

- 23 Boldog karácsonyt
Örményországból!
CN

Társadalom

- 24 IGEN újratöltve
Tanino Minuta

Médiavilág

- 26 Színház, mozi, kiállítás
Göbel Ágoston

Alkotó

- 29 Az új csacsi meglepetése
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

AZ EVANGÉLIUM ÖRÖME

Az evangélium öröme tölti el azoknak a szívét és egész életét, akik találkoznak Jézus Krisztussal. Akik hagyják, hogy Jézus üdvözítse őket, azok megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől és az elszigetelődéstől.” Ezekkel a sorokkal indítja Ferenc pápa *Evangelii Gaudium* kezdetű apostoli buzdítását, amely a napokban jelent meg. Egyszerű nyelven megfogalmazott, az olvasót személyesen megszólító, bátor és nagy horderejű javaslatokat megfogalmazó programot tár elének a pápa. Mintha nem is egy egyházi megnyilatkozást tartanánk a kezünkben, hanem kint járnánk az utcákon és tereken, és egy olyan ember szólna hozzánk közérthetően, aki erősen emlékeztet Valakire, aki szintén az emberek között járt, magára vette sorsukat és úgy tanította őket.

„Meghívok minden keresztényt arra, hogy még a mai napon újítsa meg személyes kapcsolatát Jézus Krisztussal!” – folytatja. Erről és nem kevesebbről van szó, mert csak Ő tudja nekünk adni azt az örömet, amely képes betölteni a szív ürességét, amely felszámolja az elszigetelődést, befogadja az idegent és felkarolja a szegényt. Jézusnak van meg az ereje arra, hogy – rajtunk keresztül – gyökeres változást hozzon a társadalmi viszonyokban is.

Ferenc pápa nem elégszik meg a felszíni reformokkal, amelyek valamelyest korrigálhatják a jelenlegi társadalmi rendszer alapvető igazságtalanságát és visszasságait. Nem az uralkodó piaci modellek módosításáról beszél, hanem a szemléletmód és a hozzáállás gyökeres megváltoztatásáról, valódi fordulatról. „Amíg nem oldódnak meg a szegénység gondjai, nem oldódnak meg a világ problémái” – írja a pápa. Felszólítja a világ vezetőit, hogy szálljanak szembe a szegénységgel és az egyre növekvő egyenlőtlenséggel. Arra kéri a politikusokat, hogy biztosítsanak minden embernek „méltóságteljes munkát, oktatást és egészségügyi ellátást”. A tízparancsolatra hivatkozva kijelenti, nemet kell mondani a kirekesztésen és az egyenlőtlenségen alapuló gazdaságra, mert „az ilyen gazdasági rendszer öl”. Az egyháznak és a politikának figyelmet kell fordítania a szegénység és az elesettség új formáira, közöttük a hajléktalanokra, drogfüggőkre, menekültekre, az egyre magányosabb idősekre.

Fotó: R. Bowmer/AP/CN

Az egyháznak és a politikának figyelmet kell fordítania a szegénység és az elesettség új formáira.

A pápa nem csinál titkot abból, hogy az „idők jelei” változásokat sürgetnek az egyházon belül is. A mélyreható reformokat magunkon kell kezdenünk. Az egyházfő nyitottabb, a mai világ kihívásaihoz alkalmazkodó, a társadalom peremén élőket segítő missziót szorgalmaz, s az egyház szerkezetének a reformját. Az apostoli buzdítás szerint „nem lehet úgy hagyni a dolgokat, ahogy most vannak”. A dokumentum hangsúlyozza, hogy a működés eddigi túlzott centralizációja „komplikáltta tette az egyház életét és a missziós szolgálat lendületét.” Ferenc pápa az egyház testületi vezetését, az egyházmegyéik autonómiájának erősítését említi. A mai bonyolult világ megkívánja, hogy azok, akik az ember érdekében munkálkodnak, az egymással való párbeszédben végezzék tevékenységüket. Ferenc pápával más lesz az adventünk, mint eddig volt. És azt is remélhetjük, hogy Jézus Krisztus eljövele nem csak a karácsonyi ünnepkörre korlátozódik majd, hanem átjárja az év minden hétköznapiját. És ne feledjük, az öröm terjedése a világban attól függ, hogy a mi szívünkben megszületik-e a karácsonyi öröm. ■

Cukorfogyasztás

Az ünnepek alatt is figyeljünk oda!

Kevesen tudnak róla, hogy közel félmilliárd ember küzd a világon cukorbetegséggel és számuk évről évre növekszik!

A diabétesz végtagamputációval, esetleg a látás elvesztésével is végződhet. Hazánkban kilencszázezerre tehető

Fotó: Sándor Balázs

a nyilvántartott diabéteszes betegek száma, ám ezek csak a regisztráltak. Egyes adatok szerint 2,5 millióan lehetnek azok, akik helytelen életmódjuk miatt az erősen veszélyeztetett kategóriába tartoznak – olvasható a Magyar Cukorbetegség Országos Szövetségének néhány hete napvilágot látott közleményében. Mik lehetnek a probléma hátterében? Szakértők a mozgásszegény életmódot és a lakosság fokozatos elöregedését szokták említeni, de a két tényező mellett ott van a helytelen táplálkozás is. Napi egyetlen doboz cukros üdítőital elfogyasztása huszonkét százalékkal növelheti a

diabétesz kialakulásának kockázatát. A helytelen táplálkozáson túl a stressz is kiváltó oka lehet a cukorbetegségnek. A legújabb kutatások szerint az állandó stressznek kitett férfiak körében jóval nagyobb a cukorbetegség kialakulásának esélye, mint azoknál, akiknek az életében nincs jelen a stressz. A cukorbetegség megelőzése szempontjából fontosabb, hogy az ember félóránként felálljon az íróasztal mögül egy-egy ötperces sétára, mint az, hogy rendszeresen lejárjon az edzőterembe. Idős embereknél az étkezések utáni negyedórás séta is megelőzheti a cukorbetegség kialakulását. ■

Itt van a szép karácsony

Dsida Jenő emlékezete

„Itt van a szép, víg karácsony, élünk dión, friss kalácson...” – hány-szor hallani Dsida Jenő versének kezdő sorát iskolai műsorok reper-toárjában, családi összejöveteleken! Az ismert erdélyi költő hetvenöt esztendeje halt meg, emlékét felolvasói estek, szín-

házi előadások, versek, prózák és megannyi irodalomszerető ember őrzik. A fiatal művész 1933-ban újságíróként egy csoporttal olaszországi zarándoklaton vett részt, amelynek során XI. Pius pápa is fogadta őket. Ebből az élményéből született a *Magyar karaván Itálián keresztül* című útirajza. A katolikus reformmozgalommal találkozva gyermekkori hite felerősödött, erre utal egyik kötetének címe, a *Nagycsütörtök* is, melynek címadó versében Jézus áldozatához hasonlítja a költők sorsát. 1937-ben meg-nősült, ám a következ

évben megfázott, s betegségéből gyenge szíve miatt már nem tudott felépülni. Már halála után, 1940-ben látott napvilágot a *Psalmus Hungaricus* című költeménye, amelyben a közösséghez való hűség és a történelem előtti felelősség erkölcsét állítja mércéül az olvasóknak. Dsida Jenő szerint úgy tudjuk ezt megvalósítani, ha életünk alapjául nemcsak az ünnepek alkalmával választjuk a *Közeleg az emberfia* című verse zárógondolatát: „Ma még sötét van, mert nem jöttem világosságnak, hanem hogy bizonyosságot tegyek a vilá-gosságról.” ■

Válaszd az életet!

Magyarországon járt Andrea Bocelli

Az ismert tenor nem messze Pisától, a toszkán Lajaticóban született szemén örökletes zöldhályoggal. Látása fokozatosan romlott, mígnem teljesen megvakult, amikor egy futball labdával fejen találták tizenkét éves korában. Édesanyja a várandósság idején kórházba került. Az orvosok azt javasolták vetesse el gyermekét, mert komoly a valószínűsége, hogy fogyatékkal születik majd, de nem fogadta meg a tanácsot.

Vállalta a kockázatot és világra hozta gyermekét, akiből aztán korunk egyik legsikeresebb tenorja lett. Bocelli talán vakságának is köszönheti, hogy mély érzelmeket képes közvetíteni hangjával. Életszemléletét ő maga is *A kis herceg* nyomán jellemzi: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” Egy 2010-es koncertje alkalmával zongorán kísérve monológját ő maga is megosztotta a tör-

ténteket. *Rövid elbeszélés az abortuszról* című videójával az élet mellett tette le voksát. Az előadás egy kórházba került kismamáról szólt, aki vakbélgyulladással küszködött. Az orvosok a gyomrára tett jéggel kezelték, majd azt javasolták, vetesse el gyermekét, mivel fogyatékosnak születik majd. „De a fiatal, bátor édesanya máshogy döntött, és a gyermek megszületett” – mondta Andrea Bocelli. – „Az édesanya az anyukám volt, a gyermek pedig én. Talán partizán vagyok, de mondhatom, az édesanyám jól döntött.” Mérhetetlen szerénységgel és alázattal mondott köszönetet édesanyjának, amiért megmentette. Novemberi magyarországi koncertjéről azt nyilatkozta,

hogy aki szereti igazán átélni a zenét, annak örömnép lesz. Nem okozott csalódást. A telt-házaspapp László Budapest Sportaréna közönsége állva tapsolta vissza háromszor is. Végül mosolyogva, integetve végleg elhagyta a színpadot. „A zene sokféleképpen tud segíteni, gyógyítani. Manapság a világnak másfajta segítségre is szüksége van. A saját helyzetem ébresztett rá arra, hogy azoknak segítsek, akik olyan nehézségekkel küzdenek az életben, amiről ők maguk nem tehetnek” – mondta Budapesten Andrea Bocelli, akinek főpróbáját látássérült és hátrányos helyzetű gyermekek hallgathatták meg, majd találkozhattak is a művésszel. ■

Fotó: Görögkatolikus Sajtóroda (2)

Szavakkal és példával

Kocsis Fülöp püspök, a görög katolikus egyház főpásztora Ferenc pápáról, személyes életútjának néhány pillanatáról, a nők helyzetéről és a cigányokról beszél szinte vallomásszerűen.

Ma sok szó esik a reményről és a bizalomról. Hogyan ad a püspök papjainak és híveinek reményt és bizalmat?

A nehézségekben, olykor lehetetlenségek ellenére is föl kell ismerni, megtapasztalni, hogy Isten mindig tartogat számunkra reményt, mindig érdemes Őbenne, az Ő mindenható erejében és szeretetében bízni. Csak így van értelme annak, hogy paptestvéreimet, híveimet is erre bízassam. Különben hiába beszélek arról nekik egy-egy nehéz helyzetben, hogy érdemes bízni és remélni, ha az nem a saját tapasztalatomból, nem az én megélt hitemből táplálkozik. Nyomban áthallik annak üres csengése. Ha viszont él bennem ez a remény és bizalom, akkor szinte bármit mondhatok, a szavaimból átsugárzik az irányadó erő.

Ferenc pápa olyan valaki, aki nem fél feje tetejére állítani a megszokásokat és az eddig bevett mechanizmusokat. Ön mit szól mindehhez?

Nekem nagyon tetszik az ő bátorsága. Hengegésnek tűnhet, de magam is mindig erre törekedtem. Amíg nem volt a vállamon ekkora felelősség, addig könnyen vállaltam merész dolgokat fizikai és lelki értelemben egyaránt. Hogy

nyakamba szakadt a püspökség, sokkal óvatosabb vagyok. Ez olykor a tiszta döntések, jó lépések kárára van. Igazi karizma, a Lélekre való biztos ráhagyatkozás kell ahhoz, hogy valaki az egyház és a világ vezető embereként olyan természetes és közvetlen legyen, mint Ferenc pápánk.

Még mindig a pápánál maradva, akinek egyik visszatérő felhívása Isten népéhez, hogy menjenek kifelé, az egzisztenciális perifériákra, azok közé, akikkel nem szívesen találkozik az ember. Ön ezt hogyan éli meg?

A pápa sok szempontból zavarba hoz bennünket. Minket, püspököket különösen is. Nem csak szavaival, de példájával is. Igazi krisztusi magatartás, nem könnyű követni. Nem tagadom, hogy korábban magam is nagy harcosa voltam annak, hogy oda kell mennünk a legelesettebbekhez, a kivetettekhez, s hajlamos voltam korholni az egyházi vezetőket, ha nem ezt tették. Mi tagadás, püspökként ezt már én is vonakodva teszem. Miért van ez? Mindig megvan a kísértés arra, hogy hivatalnokokká váljunk, hogy az intézményesüléssel lerázzuk magunkról a személyes felelősséget. Ferenc pápa fáradhatatlan buzdítása nem hagyja a lelkiismeretünket, hogy ebbe belesüppedjünk.

25 évvel ezelőtt jelent meg a *Mulieris dignitatem* és Ferenc pápa ebből a dokumentumból kiindulva akarja elmélyíteni a nő hivatását és küldetését az egyházban. Ön hogyan látja a nő szerepét az egyházban?

Ez óriási jelentőségű téma! Talán a nő szerepe, méltósága szenved a legnagyobb méltánytalanságot ebben a mai civilizációban. Szidalmazzuk azt a fölfogást, ahogyan az iszlám világban bánnak a nőkkel, holott sok esetben itt, Európában sem jobb a helyzet, csak más irányba torzult. Az Isten csodálatos terve az, hogy a férfi és a nő kiegészítse egymást, és együtt hordozzák az Ő képmását, ez az egymást kiegészítő szeretet teszi őket társteremtővé. Ennek a gyönyörű tervnek megvalósulásától fosztja meg az az erőszakos szemlélet a gyengébb nem alakját azzal, hogy fölcseréli, a teljes káoszig összekeveri a két szerepet. Azzal tudunk erre válaszolni, ha ennek ellenére mégis igazodunk Isten eredeti elgondolásához, a nőt édesanyaként – ahhoz tartozó minden drága ajándékával –, a férfit pedig édesapaként – annak minden adottságával – értékeljük.

Szép még az is, hogy minden nőben van férfi és minden férfiban van női vonás, és a személyiség fejlődésének egyik fontos eleme, hogy az egyes emberben mindez harmóniába érjen. Az ilyen ember tudja igazán értékelni a másik nemet, de egyben önmagát is, végső soron pedig magát a Teremtőt.

Szinte kötelező a kérdés az országnak ebben a sarkában a cigánysággal kapcsolatban. Én most úgy teszem fel a kérdést, hogy mit kapnak a romáktól?

Igen, ez helyes kérdés. Hála Istennek, ma már erről is egyre többet szólnak. Van mit tanulni tőlük. Eleve képtelenség volna azt gondolni, hogy csak ők tanulhatnak tőlünk, mi pedig semmit őtőlük. Micsoda pökhendi fölfogás volna ez! Legtöbbször a transzcendensre való nyitottságukat szoktam emlegetni. Ha bemegyek egy cigány családhoz, azon nyomban beszélgethetünk Istenről, jóságáról, míg a magyaroknál előbb udvarias köröket kell tenni, míg a „tárgyra” térhetünk. Irigylésre méltó és követendő – szerintem – a közvetlenségük, az összetartozás tudatuk. De beszélhetnénk még a családszeretetről, a rokoni összefogásról. Még akkor is, ha azt látjuk, hogy ezeket nem mindig jól és jó cél érdekében használják. A jót meg kell tartani, a rosszat el kell vetni. De fontos a fölismerés és a nyitott szívű tudás, hogy tanulhatunk tőlük.

A munkások és földművesek megszólítása és a velük való párbeszéd és kapcsolattartás hogyan működik az egyházmegegyében?

Nem akarom szépíteni a dolgot, ez is a tartozásaink közé sorolható. Természetesen van kapcsolatunk egyszerű,

földműves vagy fizikai munkásemberekkel, de nem fordítunk kellő figyelmet rájuk. Sokszor a lelkipásztori törekvésünk egysíkú, megvan az elképzelésünk, megvannak a módszereink, s elvárjuk, hogy ehhez igazodjék mindenki. Nagyobb figyelemmel kellene lennünk a különböző típusú és felfogású emberek felé. Ez kivált vonatkozik a rászorulókra, kiszolgáltatottakra.

Voltak olyan pillanatai, amikor arra gondolt, nem éri meg az egész, inkább mégis családot kellett volna alapítani?

A döntés előtt nagy harc volt bennem, hosszú, kemény küzdelem. Önmagammal viaskodtam, saját vágyaimmal, elképzeléseimmel. Nagyon nehezen tudtam elengedni azokat. Hanem amikor egyik alkalommal kimondtam a boldogító igen-t, akkor mint a szétrebbenő verebek, huss, ezek az egyéni vágyak mind eltakarodtak. Nem mondom, hogy olykor nem próbált visszamerészkedni egy-egy, de már egymagában nem tudta a figyelmemet másfelé terelni. Így tehát sokkal inkább Jézusnak azt az igazságát tapasztaltam meg, hogy „aki elhagyja apját, anyját..., az százannyit kap itt, a földön...” Több százszor annyit kaptam már eddig is, és valószínű, még nincs is vége. ■

RUTINVIZSGÁLAT

Alakítanak és gazdagítanak

id. Szántó Lajos, nyugdíjas kántor

Az egyik délelőttöt a klinikán töltöttem a szokásos kontroll vizsgálatok miatt. A várakozás során elgondolkodtam a társaim jelenlétét szemlélve: vajon mit élnek ők, milyen betegségeket viselnek, hogy tűrik a várakozás sokszor nehéz perceit, óráit. A rutinvizsgálatok után azt vettem észre a doktornőn és asszisztensén, illetve egy jelenlévő másik orvoson, hogy kialakult közöttünk egy kötetlen beszélgetés, időtől és helyzettől függetlenül. Mintha kinn nem is vártak volna a vizsgálatokra jó néhányan.

Néhányszor éreztem már magam orvos-beteg helyzetben kissé alárendelt, kiszolgáltatott módon. Akkor viszont egy egészen új, más érzés kerített hatalmába. Ez a felszabadult légkör kihozta a jelenlévőkből az őszinte megnyilatkozásokat. Mintha végzettség, társadalmi hovatartozás nem is létezne a földön. És mindezt a doktornő kezdeményezte! Sok éve ismerjük egymást mind a négyen, ma mégis valami megváltozott ebben a kapcsolatban közöttünk.

Teljesen hétköznapi dolgokról esett szó, mindnyájan aktívan véleményt nyilvánítottunk különböző témákról: például gyereknevelés, a felnőtté válás folyamata, ahogy mi szülők ezt megéljük, megéltük. Mindenben azonos hullámhosszon voltunk, egyező véleményeket alkottunk. Az egész beszélgetés talán tíz percig tarthatott, a kint várakozók nem törték ránk az ajtót türelmetlenül. Nem történt semmi különleges, mégis olyan percek voltak számunkra, melyek biztosan megmaradnak az emlékezetünkben, megállt körülöttünk az idő.

Sok támadás éri manapság az egészségügyet, a társadalmi élet számos más területét is. Ez a találkozás, beszélgetés felért egy gyógyító kúrával, és biztos vagyok abban, hogy nemcsak számomra, hanem a munkaidejünkben a szokásostól eltérő módon cselekvő egészségügyi dolgozók számára is fontos volt ez a megállás, megbeszélés, egymás meghallgatása, véleményformálás.

Újból megerősödött bennem a meggyőződés, hogy merjünk bátran a másikkal szóba elegyedni, rendhagyó módon is vállalni egy téma felvetését, megmondani őszintén a megfigyeléseinket, megismerni a másokban szunnyadó gondolatokat. ■

HÁLÓZATAINK

Kapcsolódjunk be!

Héjj Rita, közgazdász

Néhány hete hallottam egy nagyon inspiráló szakmai előadást. Ami különösen érdekes volt számomra, hogy mennyire aktuális és interdiszciplináris a megközelítés: a hálózatkutatás a matematikai megközelítésből indult el, ám megfigyelhető a biológiában (például az idegsejtek kapcsolódásában), nyilvánvalóan jelen van az informatika területén (elég csak az internetre gondolni), nagyon is alkalmazható az üzleti életben is (például egy cégen belüli tudásáramlás feltérképezésére), és így tovább. Mindez azt üzeni nekem, hogy nem elvont elmélet-ről, sokkal inkább egy gondolkodásmódról van szó, ami szervesen kapcsolódik a mindennapjainkhoz: bármi megközelíthető a hálózatok elvén keresztül.

Ahhoz, hogy létrejöjjön egy hálózat, különálló pontokat összekötő kapcsolatokra, élerekre van szükség, amelyek a csúcsokban futnak össze. A fejlődés során – az ún. skálafüggetlen hálózatokban – egyszer csak megjelennek a feltűnően sok kapcsolattal rendelkező csomópontok is, amelyek a náluk jóval kisebb csúcsokat kötik össze, és az egész hálózatot megerősítik. Mit jelent mindez számunkra? Szabad asszociációt követve és a rendszer elemeit végiggondolva „lefordítottam” közösségi életünkre: Arra törekszünk, hogy legyenek személyes kapcsolataink, ezek minőségek legyenek, és egy fajta rendszert alkossanak, hiszen ebből épül fel a közösség. Éppen az egyes csúcsok közti kapcsolódást, a hídépítést igyekeztünk kifejezni a tavalyi Genfest során és azóta is, az Egyesült Világ Projekttel. Az élék és csúcsok közül kiemelkedő csomópontok pedig úgy is tekinthetők, mint a kamatoztatandó talentumaink, illetve a ránk bízott személyek, feladatok, az elkötelezettségeink.

Közeledik a karácsony. Különösen jó és ugyanakkor természetes alkalom arra, hogy a hétköznapi napoknál látványosabban is kifejeződjene saját hálózataink: kapcsolataink a családdal, a barátainkkal, a kollégáinkkal... Az ünnepekkel együtt egyenesen szembe jön a lehetőség arra, hogy kapcsolódjunk bele abba a vérkeringésbe, amin keresztül „megszülhetjük” újra és újra az egységet – a kölcsönös szeretetben. ■

EGYENSÚLY

Hogyan tanítsunk a múltról?

Dohány Edit, tanár

Mindannyiunk gyermekkorában az iskolai ünnepeken (is) megjelentek a társadalmi traumák, és ezek kollektív emlékezete. Etika tanárként elgondolkodom azon, hogyan tanítsam közös múltunk elkövetett hibáit a fiataloknak, akik mindezt nem élték át? Trianon, a holokauszt, az észak- és dél-amerikai indiánok leigázása, vagy az afrikai feketék rabszolgasorba kényszerítése, a kommunizmus áldozatai hazánkban és a környező országokban... és még folytathatnánk a fájdalmas események sorát, amikor ártatlan embereket egy ideológia hatására saját embertársaik áldozattá tettek. Mások be nem avatkozóként rettegetek, néhányan a lelkiismeretükre hallgatva embermentők lettek. Hazánkban az elmúlt évtizedekben bizonyos történelmi eseményekről hallgatni kellett, de ma már az iskolákban is megtartják a megemlékezéseket. Az agyonhallgatás feszültségeket hozott létre az emberekben. Bár most nyíltabban beszélhetünk, mégsem mindegy, hogyan szólunk a múltról.

Mindig odafigyelek, hogy milyen érzelmeket vált ki a gyerekekből ez a téma. Lehet az osztályban olyan tanuló, akit erősen érint a rokonai miatt. Egy etika tanár sohasem manipulálhat, nem gyakorolhat érzelmi ráhatást.

Nilván azok az évek, amikor agyonhallgatták ezeket a súlyos traumákat, nem eredményezett gyógyulást. De most, hogy beszélünk róla, meg kell találnunk a helyes mértéket. A fájdalmak túlhangsúlyozása, a behegedt sebek újra és újra felnyitása szintén akadályozhatja a lelki gyógyulást.

Fontos, hogy gyermekeink megértsék: mindent meg kell tennünk, hogy ezek a szörnyűségek ne történhessenek meg újra! Számomra az is nagyon lényeges, hogy ne hagyjam tanítványaimat a reménytelenség légkörében. Minden krízishelyzetben vannak olyanok, akik szolidárisak a szenvedőkkel, a katasztrófa kárvallottjaival. Segélyszállítmányt küldenek, orvosok, szociális munkások, karitatív szervezetek tagjai utaznak a helyszínre segíteni a bajba jutottakon.

Tanítványaimmal együtt hinni akarok az emberi együttműködés erejében és a kapcsolatok építésében. ■

Fontos, hogy a munkaidőben is tudjunk megállni és meghallgatni egymást.

Minőségi kapcsolatrendszerekből épülhet fel a közösség.

Minden krízishelyzetben vannak olyanok, akik szolidárisak a szenvedőkkel.

Fotó: Charlie Riedel/AP

AZ EGYHÁZ ÉS A NŐ

MARIA VOCÉT,
A FOKOLÁRE
MOZGALOM
ELNÖKÉT
KÉRDEZTE A
CITTÀ NUOVA
ÚJSÁGÍRÓJA A
NŐ EGYHÁZBAN
BETÖLTÖTT
SZEREPÉRŐL

A „*Mulieris dignitatem*” kezdetű apostoli levelével 1988-ban II. János Pál pápa megújította a nő méltóságáról és hivatásáról való gondolkodást és új távlatokat nyitott. Huszonöt év távlatából megállapítható, hogy ezt az apostoli levelet nem vette figyelembe az egyház. Hogyan látod ezt? Meggyőződése, hogy ezt az apostoli levelet nem vették kellőképpen figyelembe és nem is alkalmazták, ahogyan az tartalmát tekintve rászolgált volna. De az is lehet, hogy nem érett meg rá az idő. Szövege akkor is és most is prófétai jelleggel bír, ezért fokozatosan kerül majd megvalósításra annak mértékében, ahogyan a nők képesek lesznek megfelelő módon hozzájárulásukat adni.

Nemrég a „*Mulieris dignitatem*”-mel foglalkozó találkozón a pápa azt jelentette ki közösen a résztvevőkkel,

hogy „A nő az, akiben megfog a gyermek, méhében hordozza, majd megszüli. És ez nem csupán biológiai tény, hanem pozitív következményei vannak magára a nőre és a kapcsolataira nézve.” Ez a sajtóságos jelleg milyen magatartást kölcsönöz a nőnek a hatalom gyakorlásában?

Nem lehet tagadni, hogy a szülői lét a férfihez és a nőhöz kötődik, mégis az anya-gyermek kapcsolatban van valami speciális, ami abból a fizikai szimbiózisból származik, ami magának a Teremtőnek az akarata, és a fogamzás pillanatától indul el és valami egyedülállót hoz létre. Különlegessége még az is, hogy a nő képes magába fogadni és elszakadni is méhének gyümölcsétől. Ennek következtében a nő képessé válik arra, hogy az emberre érdek nélkül tekintsen, jobban, mint például az apa a fiára. Ez a jellegzetes kapcsolat teszi lehetővé a nő

Fotó: Domenico Salmaso (2)

Lent: Maria Voce 2012 szeptember 1-jén a budapesti Genfesten. Az Általános Statútumok szerint a Fokoláre Mozgalom elnöke mindig nő lesz.

száma, hogy minden emberrel speciális kontaktusa legyen. Olyan kapcsolat ez, mely szeretet és elszakadás, és annak a nőnek is sajátja, aki fizikai értelemben nem szült gyermeket, mert női létének jellemvonása.

Karizmatikus nő és cselekvő nő. A gondolkodó nőnek is meg kell találni a helyét, de egyáltalán nem érzékelhető, hogy lényegesen hozzájárulna a tanítóhivatalhoz. Kevés nő vesz részt a családpsztorációban, kevesen tanítanak egyetemen teológiát és nagyon ritka az, hogy papokat képeznek.

Ez a kép a jelenlegi helyzetről meglehetősen pontos. A nőre ritkán tekintenek úgy, mint aki a gondolkodás síkján adhatná a részét. Ez azért is van így, mert nagyon kevés mód volt arra, hogy ezen a téren fejlődhesen. Csupán az elmúlt években nyílt arra lehetőség, hogy nők pápai intézetekben teológiát tanulhassanak. Persze az is igaz, hogy voltak bölcs nők, és olyanok, akik adták részüket a gondolkodás területén. Ilyenek voltak azok a nagy személyiségek, akik egyházdoktorok lettek, de nem azért, mert egyetemi tanulmányaik során kifejlesztették filozófiai gondolkodásmódjukat, hanem inkább a Szentlélek indíttatásának köszönhetően. A nőnek azonban többnyire

más feladatokat kellett teljesítenie az egyházban és az emberiség életében.

Úgy ítéled meg, hogy a nők készek az egyházban nagy felelősséggel járó feladatok betöltésére? Vagy még mindig alárendelt és szófogadó modelleket követnek, és nem fogalmazznak meg véleménykülönbséget magában foglaló gondolatokat, aminek következtében tudatára ébrednének önmaguknak?

Ezek a kérdések vádként hangzanak a nők világával szemben, de van alapjuk. A nőknek sohasem volt lehetőségük, hogy túllássanak a hagyományos női szerepeken és ezért nyugodtak bele alávetett helyzetükbe. De meg kell azt is mondanom, a nők kevésbé vágnak arra, hogy kitűnjenek, mint a férfiak. Inkább arra hajlanak, hogy elrejtőzködjenek és diszkrét módon adják részüket. Nem arról van szó, hogy nem akarták volna adni a részüket, de mivel érezték, hogy védve vannak, ami azt jelentette, hogy uralkodnak rajtuk, kevésbé fejlesztették ki küzdőképességüket, ami annyira jellemzi a férfiakat, és kevésbé érlelték ki azt a vágyukat, hogy érvényesüljenek és nyilvánosan is kifejezésre juttassák gondolataikat, elképzeléseiket, eszméiket. Ma már jobban tudatára ébrednek lehetőségeiknek és jellegzetességeiknek a férfi-nő kapcsolatban.

A nőkérdéssel kapcsolatban Ferenc pápa éppen csak jelzéseket adott. Jobban hagyatkozik az elméleti megfontolások helyett a találkozásokban rejlő termékenységre. Hogyan értékelnéd egy olyan kezdeményezését, mely egy állandó bizottságot hívna életre, amelyben csak nők vannak jelen, akiknek nagy a felelősségük az egyház életében?

Azt gondolom, várni kell még azzal, hogy egy olyan testület jöjjön létre, ahol csak nők vannak, és az egyház Tanítóhivatalának a rendelkezésére áll. Többre tartom azt, ha a nő a

Fotó: AP/CN

Ferenc pápa találkozása egy argentin újságírónővel. Hosszú utat kell még megtenni és nagyobb bátorságra van szükség.

séges, mert pápai jogú egyetemes magántársulás vagyunk és ráadásul nő az elnök.

A férfi–nő kapcsolat majdnem mindig problematikus. A mozgalomban szinte minden esetben a felelősséget együtt viseli egy férfi és egy nő. Miért?

Az a tény, hogy általában a Fokoláre Mozgalmon belül a szervezeteket egy férfi és egy nő együtt vezeti, annak az alapvető szükségességnek a jele, hogy jelen legyen mind a két nem és felépítse azt az eredeti egységet, melyet a Teremtő akart, amikor a férfit és a nőt megteremtette, mint egyidejűleg különböző és egységes emberi lényeket. Ez az egység valósítja meg azt a típusú különbözőséget, mely nem szembehelyezkedés, hanem kölcsönös ajándék.

Hogy a nőnek értéket tulajdonítunk, ez abban is kifejezésre jut, hogy felelősséget adunk neki a kormányzásban. Más egyházak megoldották ezt a kérdést azzal, hogy pappá, néha püspökké szenteltek nőket. Mit tanácsolnál Ferenc pápának?

Egészen biztosan nem javasolnám neki, hogy ilyen módon oldja meg a problémát. Ez azt jelentené, elismerjük azt, hogy a nő rendelkezik egy különleges szolgálattal, a pappá szenteltek szolgálatával. De a nőnek nincs szüksége arra, hogy ilyen szolgálatban ismerjék el, hanem inkább abban a képességében, hogy az egész egyház és az egész emberiség életének alakulásához hozzájárulhat. A nőt mindenekelőtt mint nőt kell elismerni, nem mint papot vagy püspököt, mert nem ez az, ami érdekkel bennünket.

Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

férfiakkal van együtt és nem szakad el tőlük, hogy kifejezésre juttassa különbözőségét. Sokkal fontosabb, hogy a nők konzultatív, döntéshozó szervezetekbe lépjenek be, melyek lassan-lassan erősödnek az egyházban, és ott hallassák hangjukat. Nem gondolkodom egy külön női bizottságban, hanem egy olyanban, ahol férfiak és nők együtt képviseltetik magukat, mert mindegyiküknek megvan a maga jellegzetessége, amivel az egyház javát szolgálják. Egy ilyen típusú szervezet lelkesítene.

A nőnek az a jellegzetessége, hogy szeret, ám úgy tűnik, ez nem összeegyeztethető az irányító, kormányzói szereppel. Mi a tapasztalatod, mint elnök, egy olyan szervezetben, ahol férfiak és nők is vannak?

Szeretet és kormányzás? Azt mondanám, hogy pontosan az ellenkezőjéről van szó: nem lehet kormányozni szeretet nélkül. A kormányzás azt jelenti, hogy az ember arra törekszik, hogy segítse egy ember, egy csoport, egy szervezet növekedését, megjelenését és Isten terveinek velük kapcsolatos megvalósulását. Ezt nem lehet szeretet nélkül valóra váltani. Ha nem az a szándékunk, hogy a javát

akarjuk a szervezetnek és azoknak, akik ott dolgoznak, akkor hogyan lehet kormányozni? Akkor csak uralkodni tudunk, és az uralkodás nem kormányzás.

Mit lehet mondani az egyháznak arról a tényről, hogy a Fokoláre Mozgalom Általános Statútuma szerint az elnöki tisztséget mindig nő tölti be?

Az a tény, hogy az elnök nő, elősegítheti az egyházban, hogy Máriáról egy olyan szemlélet alakuljon ki, amit még kevésbé vesznek figyelembe, azt, hogy Mária az egyház édesanyja, vagyis ő az, aki magában foglalja az egyház összes valóságát.

A Szentszékkel való kapcsolatodban az a tény, hogy nő vagy, nem okoz nehézségeket?

Nem, egyáltalán nem, bár van, amin meglepődöm. Nem értem azokat az érveléseket, melyek megakadályozzák, hogy mozgalmunkba inkardinálják azokat a fokolariniket, akikben papi hivatás mutatkozik és mozgalmunk is alkalmasnak és szükségesnek találja szolgálatukat. Istennek szentelt emberekről beszélünk. Arról lenne szó, hogy mozgalmunkba inkardinálják őket, de úgy tűnik, hogy nem lehet-

Miért különbözőek a válaszok?

Hogy lehet az, hogy Gábrriel arkangyal két hasonló helyzetben különböző válaszokat kapott? Zakariás válaszáról van szó, amikor Keresztelő Szent János születésének hírüladására reagált és Mária válaszáról, amikor megtudta, hogy a Messiás édesanyja lesz.

Van valami hasonlóság Zakariás és Mária válaszában. Voltak olyanok, akik ebből arra a következtetésre jutottak, hogy mindkét esetben felfedezhető egyfajta kételkedés az angyal szavaival kapcsolatban, de ez tévedés. A két válasz teljesen különböző. Gábrriel, amikor Zakariásnak hírül adja, hogy a magtalan Erzsébettől fia születik, „aki nagy lesz az Úr előtt”, Zakariás jelet kért: „Miből fogom a dolgot megtudni? Mert hisz öreg vagyok, és már feleségem is előrehaladt a korban.” Egészen világos tehát, hogy hite gyenge! Gábrriel erre úgy reagál, hogy elmondja mindazt, amit tudni kell róla, a nevét, azt, hogy angyal, az Úr színe előtt áll és Ő küldte, hogy tudtára adja ezt a jó hírt.

Ezzel szemben meglehetősen más az a kérdés, amit Mária tett fel az angyalnak: „Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?” Kérdése nem a dologra irányul, hanem arra, ahogy ez meg fog történni. Szent Ambrus így ír erről: „Nem kételkedik a dolog kimenetelében, hanem azt kérdezi, hogyan fog megvalósulni.” Ha valaki rákérdez arra, hogy egy dolgot hogyan lehet megvalósítani, akkor az már azt jelenti, hogy meg is akarja valósítani vagy legalábbis lehetségesnek látja a kivitelezését.

Ezért van az, hogy Gábrriel a Szűznek adott válaszában, mely szemben áll azzal, amit Zakariásának mondott, egyértelművé teszi, hogy Móriában nem volt kétely. Szent Ambrus is hangsúlyozza, hogy „Mária befogadja az angyal hírüladását, Zakariás pedig kételkedik benne.” Az arkangyal megfeddi Zakariást és olyan jelet ad neki, mely egyben büntetés is, azt, hogy megnémul addig, amíg be nem teljesül az, amit hírül adott. Mária esetében nincs szó erről, mert nem szolgált rá. Nemcsak, hogy nem inti meg az angyal Móriát, hanem hitéért spontán módon megjutalmazza, ami örömmel tölti el: hírül adja, hogy Erzsébet már a hatodik hónapban van.

Fordította: Tóth Judit

**Mint Mária,
fogadjuk
be Isten
üzenetét, ne
kételkedjünk
benne**

Fotó: Giuseppe D'Alfonso

KI A TESTVÉR?

Ha Krisztus valamiképpen mindenkiben ott van, akkor nem tehetünk különbséget, nem részesíthetünk előnyben senkit, mert Krisztus van mindegyikük mögött, Krisztus van mindegyikükben.

Milyen kapcsolatban állnak a nem-keresztények és a nem hívők Krisztussal? Jézus azt mondta, hogy földi küldetése Izraelre irányul (vö. Mt 15,24), de gondolkodása és magatartása csodálatosan nyitott volt. A zsidók elé példaképként egy szamaritánust állít. Azt mondja: „Aki nincs ellenünk, velünk van” (Mk 9,40), akkor is, ha nem az ő tanítványairól van szó; megcsodálja a százados és a kánaáni asszony hitét: jelei és előképei ők annak, hogy „Jönnek majd keletről és nyugatról, északról és délről, és helyet foglalnak Isten országában” (Lk 13,29); azt kéri, hogy szeressük ellenségeinket; gondját viseli a bűnösnek és a szenvedő embereknek, bárki legyen is az. Ezenkívül fontos, hogy újra visszatérjünk az egyetemes ítélet jelenetére (vö. Mt 25,31k.). Az ítélet ezzel a mondattal fejeződik be: „Amit a legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettetek”. A szentírás-magyarázók többsége szerint ez a „legkisebb testvérem” kifejezés bármely szükségben lévő emberre vonatkozik, legyen az keresztény, vagy nem keresztény. A szövegösszefüggés ugyanis, amelyben Jézus e szavakat kimondja, egyetemes. Jézus szeme előtt „minden ember” ott van, vagyis minden nép megkülönböztetés nélkül (vö. Mt 28,19).

Ebben a szövegben az evangélista célja biztosan nem az, hogy részletesen leírja, miként fog lefolyni az utolsó ítélet, hanem az, hogy elmondja, az emberek a szeretet alapján lesznek megítélve. Valóban, minden ember, aki a szeretet konkrét cselekedeteit gyakorolja, örökségül kapja az Országot: elnyeri az üdvösséget. Minden ember, aki szeret – akár tudja, akár nem – kapcsolatba kerül Krisztussal, testvérévé lesz. Tehát minden ember, aki szeret, a kegyelem hatása alatt cselekszik.

„Krisztus – mondja a II. Vatikáni Zsinat – mindenkiért meghalt, és az embernek valójában csak egy végső hivatása van, mégpedig az isteni. Vallanunk kell, hogy a Szentlélek mindenkinek módot ad arra, Isten tudja, miképpen, hogy a húsvét titkában részesedjék.” (Gaudium et Spes 22)

Az üdvösség tehát nyitva áll „minden jóakarátú ember” számára; vagyis azok számára, akik válaszolnak a szív titkos hívására: Bennük valójában „a kegyelem működik láthatatlan módon.” (GS 22; vö. LG 16) A Zsinat rávilágít, hogy a nem-keresztény és a nem-hívó eljuthat Isten megismerésére és elérheti az üdvösséget a teremtett dolgok és a lelkiismerete által. A kinyilatkoztatásról szóló konstitúció, a Dei Verbum ezt mondja: „Isten, aki az Ige által teremt és tart fenn mindent, a teremtett dolgokban örök tanúbizonyságot tesz az emberek előtt önmagáról (...).” (N. 3) A Gaudium et Spes pedig: „A lelkiismeret az egyén legrejtettebb magva, és a szentély, ahol egyedül van Istennel, akinek a szava felhangzik a lélek mélyén. A lelkiismeret csodálatos módon hozza tudomására azt a törvényt, amely Isten és az embertárs szeretetében teljesedik be” (vö. Mt 22,37–40; Gal 5,14). (N. 16) Kétségtelen, hogy a II. Vatikáni Zsinat szerint „az Isten iránti szeretet”, még ha tökéletlen Isten-ismeretből fakad is, és a tettekkel bizonyított „felebarát iránti” szeretet „segítséget” jelentenek, azaz alkalmas utak, „hogy az emberek ezáltal üdvözülhessenek.” (vö. AG 12)

Ezenkívül a Gaudium et Spes Isten Lelkének működését látja a társadalmi rend fejlődésében, ha ez az emberi személy javára irányul (vö. 16. fejezet), és felismeri – a Szentléleknek ezt a működését – a tudományos kutatásban is: „Aki alázattal és állhatatosan

Jézus szeme előtt minden ember ott van

Fotó: Giuseppe Distefano/CN

igyekszik feltárni a természet rejtélyeit, azt tudtán kívül is mintegy Isten keze vezérli.” (N. 36)

„Az isteni gondviselés – mondja a Lumen Gentium – még azoktól sem tagadja meg az üdvösséghez szükséges támogatást, akik önhibájukon kívül nem jutottak el Isten kifejezett ismeretére, de éppen nem az isteni kegyelem nélkül iparkodnak becsületesen élni. Mert ami jó és igaz van náluk, azt az Egyház az evangéliumra való előkészületként értékeli.” (N. 16). (...)

A Jézussal való teljes találkozás új születést kíván, amelyet egyedül a Lélek tud megvalósítani, amint ezt láttuk, amikor Jézusnak a keresztényekben való jelenlétéről beszéltünk. Pál szerint akkor az ember Krisztusban „új teremtménnyé” lesz (2 Kor 5,17); megújul létének legmélyén (vö. 2Kor 4,16). Az evangélium elfogadása – a Jézussal való találkozás – átalakítja az embert; ténylegesen új lénné teszi őt; a lét és az élet szintjén egyesíti Krisztussal. Ebben áll annak az „életnek az újszerűsége” (Róm 6,4), amelyben a keresztény él.

A nem-keresztényeket néha „rejtett keresztényeknek”, „anonim keresztényeknek” szokták nevezni, „keresztényeknek, akik ezt nem tudják magukról”. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a különbség köztük és a

keresztények között egyedül abban áll, hogy egyikük nem tudja, másikuk meg tudja, hogy ő keresztény. És az Egyház működésének sem csak az a célja, hogy nyilvánosságra hozzon egy olyan valóságot, amit a jóakaratú emberek már úgylis birtokolnak.

Krisztus – mondja a Lumen Gentium – a Lelke által az „üdvösség egyetemes szentségévé tette Testét, ami az Egyház.” (48). „És folytonosan munkálkodik, hogy elvezesse az Egyházba az embereket, és általa szorosabban kapcsolja őket magához” (48.); önmagában pedig egyesítse őket az Atyával és egymással.

Ez magyarázza meg az Egyház tevékenységét, és mindenekelőtt azt a feladatát, hogy „hirdesse az evangéliumot minden teremtménynek” (vö. Mk 16,15).

Minden ember a földön, ha „jóakaratú”, várományosa az örök üdvösségnek; ez azt jelenti, hogy az Egyház ilyen vagy olyan módon már most magába öleli mindazt a jót, ami a világban létezik. És arra irányul, „hogy mindnyájan egy legyenek” (Jn 17,21).

CHIARA LUBICH: Jézus a testvérben
Új Város, 2013
Fordította: Tomka Ferenc

Készséggel és nagylelkűséggel

„Titeket meg gyarapítson és gazdagítson az Úr szeretetben egymás és mindenki iránt.” (1Tessz 3,12)

Sent Pál a rá jellemző közvetlenséggel gyakran nemcsak jókívánságait fejezi ki a keresztény közösségeknek, hanem különleges kegyelmekért is folyamodik az Úrhoz. (vö. Ef 3,18; Fil 1,9)

Most a tesszaloniki hívek számára kéri az egyre növekvő, túlcsonduló kölcsönös szeretet kegyelmét. Nem arról van szó, hogy a közösségben hiányzik a kölcsönös szeretet, s ezért burkoltan szemrehányást tesz nekik, hanem inkább fel akarja hívni a figyelmüket arra, hogy a szeretet benső törvénye az, hogy nőttön-nő.

„Titeket pedig gyarapítson és gazdagítson az Úr a szeretetben, egymás és mindenki iránt.”

A keresztény élet legfőbb jellemzője a szeretet. Ezért, ha nem gyarapszik, az egész keresztény élet elsorvad, sőt el is hal.

Nem elég, hogy a kegyelem fényénél megértettük a felebaráti szeretet parancsát; nem elég, hogy az evangéliumhoz való megtérésünk kezdetén lelkesedéssel tapasztaltuk magával ragadó erejét és lendületét, hanem folytonosan fel kell frissítenünk, mozgásba kell hoznunk, állandóan növelnünk kell.

Ez csak úgy lehetséges, ha egyre nagyobb készséggel és nagylelkűséggel használjuk ki a mindennapi élet adta alkalmakat.

„Titeket pedig gyarapítson és gazdagítson az Úr a szeretetben, egymás és mindenki iránt.”

Szent Pál szerint a keresztény közösségeket az igazi család frissességének és melegségének kellene átjárnia. Érthető tehát, hogy az apostol figyelmeztetni akar azokra a veszélyekre, melyek gyakran fenyegetik a közösségek életét: az individualizmusra, a felületes-ségre, a közepszerűsége.

De Szent Pál egy másik súlyos, az előbbiekkal szorosan összefüggő veszélyről is meg akarja óvni a közösséget, attól, hogy kényelmes, nyugodt, de zárt életet éljenek. Nyitott közösségeket szeretne, hiszen a szeretet sajátossága éppen az, hogy nemcsak hittestvéreinket szeretjük, hanem odafordulunk mindenkihez, s fogékonyak vagyunk minden ember problémájára és szükségleteire. A szeretet sajátossága, hogy képes befogadni bárkit; hogy mindenki a pozitívumot keresi, és az egyetemes jó megvalósítása érdekében együtt tud működni minden jószándékú emberrel.

Fotó: Farkas Géza fotóalbumából

Használjuk ki az alkalmakat!

„Titeket pedig gyarapítson és gazdagítson az Úr a szeretetben, egymás és mindenki iránt.”

Hogyan éljük tehát az e havi igét?

Úgy, hogy a családjunkban, munkahelyünkön, a különböző egyházi és plébániai közösségeinkben törekszünk a növekedésre a kölcsönös szeretetben. Ez az ige túláradó szeretetet kér tőlünk; olyan szeretetet, mely túllép a középserűségeken, és át tudja törni rejtett egoizmusunk falait.

Ha végigtekintünk a szeretet különböző arculatain (tolerancia, megértés, kölcsönös elfogadás, türelem, szolgálatkészség, irgalom embertársaink valós vagy vélt hiányosságai iránt, a javak megosztása stb.), fel

fogjuk fedezni, milyen sok alkalom nyílik arra, hogy megéljük ezeket.

Ha közösségünkben a kölcsönös szeretet légköre uralkodik majd, akkor biztos, hogy melegséget fog sugározni mindenki felé. Így azok is, akik még nem ismerik a keresztény életet, tapasztalni fogják vonzását; szinte észrevétlenül magával ragadja őket ez a légkör, s érzik, hogy ugyanennek a családnak a tagjai. ■

Megjelent: Új Város, 1994/11

A cipős tévé esete

Misszió a médiában fiatalosan, lendülettel, egy kamerával, egy mikrofonnal és egyéb fontos hozzávalókkal.

A TVShoeShine egy olyan online közösségi médiafelület, mely egyedi és új szemlélettel szeretné bemutatni azt a kereszténységet, mely fiataloként számunkra hitelesen élhető nap mint nap. Feladatunknak érezzük, hogy hírt adjunk arról: ma keresztény fiatalnak lenni, Krisztusra hagyatkozni egy teljes élet lehetőségét hordozza – olvastam a bemutatkozó hirdetést az interneten. Ismerős érzés fogott el, hiszen az én arcom előtt is landolt már az a jellegzetes cipős mikrofon, melybe aztán kedvemre beszélhettem a Genfestről, egy ifjúsági táborról vagy bármi más programról. Érdekelt, hogy mi visz rá fiatalokat ilyen jellegű tevékenységre, ezért a cipős tévé (TVShoeShine) nyomába eredtem. Követtem őket Kecskemétre forgatni, velük voltam Pécsen, Miskolcon és Nagymaroson. Végül egy kávézóban ültem le a stáb két kreatív motorjával, Bazsik Ádámmal és Huszár Domonkossal, hogy ennek a – Magyarországon még mindig rendkívül újnak számító – médiatevékenységnek a hátteréről beszéljünk.

Bazsik Ádám: Jómagam a grundon nőttem fel, azok között a tizenéves barátaim között, akikkel az utcában ismertük egymást. Egyházhoz, valláshoz nem igazán volt közünk, de egy erős kohézió kialakult. Én a gimnázium után átgondoltam magamban a dolgokat és úgy láttam, hogy a hitemet, a kereszténységemet szeretném komolyan venni. De volt bennem egy égető kérdés.

Hogy lehet az, hogy itt vagyok, ebben az egyházi csapatban, hiszek Istenben, míg a grundon lévő társam valószínűleg sosem kerül közel Hozzá? Én ezt nem vagyok hajlandó elfogadni! Aztán eszembe jutott Zakeus és az ő esete. Amikor Jézus azt mondja a fára felkapaszkodott vámosnak: „Zakeus, gyere le hamar! Ma a te házában kell megszállnom.” A környezetében lévő emberek persze

csak néznek. Mit akar Jézus ettől a bűnöstől? Nála száll meg? Még eszik is az ételéből? Sokszor ilyenek vagyunk mi is. Pál Ferenc mondja ezzel a szakasszal kapcsolatban, hogy „Én szívesen léteznék egy olyan katolikus egyházban, ahol a hitnek egy nagyon személyes megnyilatkozása is lehetséges. Mert akkor olyan emberek is csatlakozhatnak az egyházhoz, akik egy általános vallásgyakorlatú egyházhoz nem szívesen tartoznak, mert eleve az a meggyőződésük, hogy ők onnan kilógnak.” Én ezzel nagyon egyetértek. Az egyháznak formálódnia kell. Nem világiasodnia, hanem felismernie, hogy ezen a bolygón élünk, emberek között, akiknek ismernünk kell a vágyaikat, szokásait, küzdelmeiket. Ha ez nincs meg, akkor nem fogják ők sem megérteni, hogy mi az a krisztusi, mély, közösségi élmény, ami bennünket összetart. Itt volt egy pont, amikor elhatároztuk, hogy úgy akarunk kommunikálni, hogy ez a kölcsönösség létrejöhessen. Ez adta a szikráját az online médiának, a TVSS-nak.

Huszár Domonkos: Emlékszem, egy karácsonyi szentmise volt Gödöllőn a templomunkban, amikor éppen a hátsó sorban ültem és Ádám – aki akkorra már ismerte néhány videómat, amit közösségi alkalmakra készítettem – odajött hozzám, és megkérdezte, hogy mi lenne, ha páran csinálnánk egy tévét. Én pedig azt gondoltam, miért is ne? Mindenkinek volt otthon valamije. Egy lámpa, egy kamera, egy mikrofon... ezeket közösbbe adtuk és elkezdtük. Az első adásunk egy rorátét elevenített meg a gödöllői Szentháromság Plébánián. Innen indultunk... Aztán eljutottunk különböző közösségekhez országszerte és szép kapcsolatok kezdődtek. Egyre több helyre mentünk, egyre több helyre hívtak minket. A kisfilmjeinkbe beledtunk mindent. Ötlete-

inket, egyéniségünket, lazaságunkat, ügyetlenségeinket. Nem professzionális minőséget akartunk prezentálni; voltak olyan kezdeti munkáink, melyek egyáltalán nem közvetítettek tartalmas mondanivalót. Csakhogy aztán Isten mindig „továbbgördített” minket. Főként ezek által a kapcsolatok által. Mára eljutottunk odáig, hogy van olyan eszközállományunk, amivel profi minőséget tudunk előállítani és sok fiatallal dolgozunk együtt. Kapott talentumainkat igyekszünk használni, kamatoztatni, minden munkalehetőséget megfelelő alázattal kezelve.

Bazsik Ádám: Mindig feltesszük a kérdést, hogy tudunk-e új nézőpontból közelíteni valamihez, valakihez? Vagy mindig csak ugyanúgy? Nálunk bölcsőbb emberek mondták, hogy az egyház egyetemessége akkor releváns, ha ki tud lépni önmagából. Ezért van az, hogy nem csupán megszokott formákban gondolkodunk, hanem mindig keresünk valami új szempont-

„Úgy látjuk, hogy rengeteg értékes téma és esemény van még országunkban, melyeket fontos bemutatni.” Bazsik Ádám és Huszár Domonkos a TVShoeShine kreatív irányítói.

tot, amivel közelíthetünk az adott felvétel tárgya felé. Az a tapasztalatunk, hogy nyitottak erre a nézők és kiválóan lehet ilyen módon értékeket közvetíteni.

Huszár Domonkos: Az első három évben egy komoly rácsodálkozás is volt ez a munka, mert felfedeztük, hogy Magyarországon sok, a miénkhöz hasonló közösség van. Emlékszem, mennyire megérintett engem, amikor ugyanazokat a gondolatokat ugyanabban a stílusban mondta egy interjúalany, mint ahogy én szoktam. Ehhez képest most az elmúlt hónapok sok fájdalmat, nehézséget hoztak. Komolyan megfordult a fejünkben, hogy abbahagyjuk, lezárjuk az egészet. Az hozott megoldást, hogy elkezdünk Isten céljaira figyelni a sajátjaink

helyett. Vajon most mit akarhat? A fájdalomunkat át tudjuk-e formálni vagy benne ragadunk? Rádöbbenünk, hogy ez is egy új lehetőség, amit közösen megragadhatunk. A megdöbbentő az, hogy úgy tűnik, sikerült is, mert az elmúlt időszakban készített filmjeinken érezhető egyfajta spirituális többlet. Nemhogy nem áll meg a TVSS, újabb önkéntesekkel bővülünk, újabb partnerkapcsolatok születnek és tovább járjuk a közösségeket.

Bazsik Ádám: Erre csak azt tudom mondani, hogy „Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!” – valóban működik, és mindig csak hálát adhatunk azért, hogy lehetőségünk van részt venni ebben a „teremtő” munkában. ■

Szentségek kiszolgáltatása az elváltaknak?

Sok vitát váltott ki az a vatikáni dokumentum, mely egy régóta aktuális témával foglalkozik: a házasság felbonthatatlanságával és az újrահázasodott elváltak helyzetével.

A Hittani Kongregáció prefektsusa, Gerhard Ludwig Müller közzétette „A házasság felbonthatatlanságáról és az újrահázasodott elváltakról és a szentségekről” szóló dokumentumot. Ez a téma nagyon sok vitát váltott ki a katolikus egyház berkein belül és a laikusok között is. Ferenc pápa beszédeiben többször is hangsúlyozta, hogy a probléma mélyére kell hatolni anélkül, hogy előre kialakított korlátokat szabnánk. Az evangéliumhoz való hűséggel és tisztelettel kell azok felé az emberek felé fordulni, akik saját bőrükön élték át és szenvedték meg a válás drámáját.

Látszólag a dokumentum nem tartalmaz semmi újat a korábbi dokumentumokhoz képest, bár a téma kifejtésének terjedelme bizonyos szempontból egyedülálló és eredeti szöveget jelent. Újnak tűnik viszont annak hangsúlyozása, hogy a kortárs kultúra következtében „a házasságok a mostani időkben valószínűleg gyakrabban érvénytelenek, mint a múltban voltak, mert hiányzik a katolikus egyház házasságról szóló tanítása szerinti házassági akarat és a hiten alapuló közösségekhez való tartozás is ritka”.

Úgy tűnik, világossá vált, nem elegendő az, hogy

megkeresztelkedtünk, és ezzel házasságunk érvényes, hanem szükség van „a Katolikus Egyház házasságról szóló tanítása szerinti házassági akaratra”. Ez még inkább azt kéri a keresztény közösségektől (a plébánián, a szervezetek és mozgalmak esetében), hogy komolyan gondolják át a keresztény házasságra való felkészítést, de nem úgy, hogy a jegyesoktatás közvetlenül a házasságkötés előtti időszakra esik. Már többször is hangsúlyosan elhangzott, hogy ezt a felkészítést gyermekkorban kell elkezdni. Ha az első áldozásra két év után, a papszentelésre hosszú

tanulmányok után kerül sor, akkor nem lenne éppen olyan fontos legalább ennyi idő a házasságra való felkészülésre? Ha a család a társadalom és az egyház alapsejtje, akkor ebből kell kiindulni és minden energiát felhasználni, hogy úgy ragyogjon, ahogy azt Isten elgondolta.

Az újrահázasodott elváltakkal kapcsolatos folyamatos vita és a szentségekhez járulás talán nem ahhoz a tényhez köthető, hogy gyakran az egyház életében hangsúlyosan kiemelkedik a liturgikus-szentségi szempont, viszont kevésbé jut kifejezésre a szeretet, a

kölcsönös szeretet, ami a keresztény közösség igazi megkülönböztető jele? Ezáltal jobban előtérbe kerülne, hogy a Jézussal való közösség nemcsak az Eucharisztiaán keresztül valósul meg, hanem (és talán az Eucharisztiaát megelőzően) a testvéren keresztül, akivel találkozunk, és arra vagyunk meghívva, hogy úgy szeressük őt, ahogyan Jézus szeretné.

Természetesen, ha több ilyen jellegű keresztény közösség lenne, akkor a tönkrement házasságok száma is csökkenne. Személyesen is felelősnek kell érezni magunkat minden sikertelen házasságért, és oda kell állni minden olyan ember mellé, akinek nem sikerült hűségese maradnia a házassági szövetséghez, ítékezés nélkül, azért, hogy felfedezhesse Isten szeretetét az életében, és valóban képes legyen Isten szeretetével szeretni. Mert „ahol szeretet van, ott van Isten”, és Ő érteti meg mindenki, hogy milyen lépéseket kell megtennie annak érdekében, hogy növekedjen az életszentségben, túl azon, milyen életállapotban találja magát.

Fordította: Tóth Judit

*Forrás: Città Nuova Online
2013. november 2.
<http://www.cittanuova.it/>*

Minden gyermek helye

V iszonylag fiatal voltam, amikor kiderült, hogy nem lehet gyermekem. Ekkor elhatároztam, ha megházasodom, akkor szeretnék örökbe fogadni egy babát, akit a szülei nem tudnak vagy nem akarnak vállalni. Szerencsére, mikor eljött ennek az ideje, a férjem teljes mértékben támogatva ezt a korábbi elhatározásomat, így közös akarattal belevágtunk. Miután végigjártuk a hivatalos utat, beadtuk az adatlapunkat egy olyan egyesülethez, melynek az a célja, hogy azokat a babáknak, akiket édesanyja vagy szülei elhagynak, rögtön családjuk legyen, még mielőtt állami gondoskodásba kerülnének. Közben lehetőségünk nyílt arra, hogy olyan házaspárokkal beszélgessünk, akik szintén örökbefogadásra vártak. Megbeszélhettük problémáinkat, kétségeinket, így erőt és kitartást tudtunk egymásnak adni. Egyszer csak megcsörrent a telefon: született egy kisfiú, akit nálunk szeretnének elhelyezni. Nagyon boldogok voltunk és hat nap múlva hazahozhattuk kisfiúnkat a kórházból. Csodálatos érzés volt: ennek a kis emberkének mi lettünk a szülei. Bálint még alig töltötte be az egy évet, amikor felhívtak minket, hogy hamarosan kistestvére fog születni. Nem volt kérdés: természetesen őt is vállaltuk. Bogi nyolc napos volt, amikor hozzánk került.

Nagyszerű volt, hogy a közvetlen családon kívül a tágabb környezetünk is velünk örült. Mindig nyíltan és büszkén beszéltünk arról, hogy igen, örökbe fogadtuk őket. Előfordult, hogy idegenek megjegyezték, hogy mennyire hasonlít ez a kislány az anyukájára. Más esetben a szemészetten a doktor néni megállapította: „Láttam az anyukának is ugyanaz a problémája van a szemével.

Most már a gyerekek nyolc és hét évesek.

Nagyon szoros kötődés alakult ki közöttünk. Ünnepek, születnapok, ezer apró ajándék, amit saját kezűvel készítették az oviban, suliban. Egymást is nagyon szeretik, persze össze is vesznek, de mindig bocsánatot kérnek egymástól. Bármit kapnak,

megosztják egymással.

Nap mint nap megtapasztaljuk, érezzük ezeket az apró örömeket, szeretetet, amit kapunk tőlük, és amit ők is várnak tőlünk. Így kerek a családjuk.

Az eltelt évek alatt több ismerőssel beszélgettünk, akik örökbefogadásra gondolkodnak. Mindig örömmel osztjuk meg másokkal élményeinket, tapasztalatainkat. Remélem, hogy ezzel is segítséget, bátorítást adhatunk másoknak. Annyi kisgyermek van, aki arra vár, hogy egy szerető családba kerüljön. Megismerje, hogy milyen az, amikor apa, anya vigyáz rá... Mert minden gyermeknek családban van a legjobb helye. ■

Boldog karácsonyt Örményországból!

Minden nép jövőjét a gyermekek jelentik. Az örmény közmondás úgy tartja: „Ha egy évre tervezel gyümölcsöző munkát, akkor vess a földbe búzamatagot, ha tíz évre, akkor ültess el egy barackfát, ha századokra, akkor nevelj fel egy embert.” Mária és József is felneveltek egy embert, az Embert, Jézust, Isten Fiát, akinek a mostani karácsonykor újból elmondjuk, „... mennyire örülünk, hogy eljöttél a földre. Szeretnénk, ha valósággá, isteni valósággá válna a karácsony. Tudjuk: ha összejövünk nevedben, te közöttünk élsz. ... Befogadunk, magunk között tartunk, nem létezőnk többé, hogy te élhess. Segítünk neked, hogy felépíthesd a földön az új várost: Isten városát.” (Chiara Lubich: Újra itt a karácsony, Új Város, 2002)

Az örmény nép gyermeke, a tizenöt éves kislány, Mariam Galstian volt az, aki emlékeztet bennünket festményével egy rendkívüli Gyermeke születésére. A kép abban a jereváni múzeumban található, ahol gyermekek műveit állítják ki és az egész világon egyedülálló. Alapítója és igazgatója Henrik Ightyan.

Forrás: Città Nuova 2008/24

IGEN újratöltve

Trento, 1943, egy huszonhárom éves falusi tanítónő radikális döntést hoz: Istennek szenteli életét. A történet ma is folytatódik a hetven éve született Fokoláre Mozgalomban.

Chiara Lubichnak hetven évvel ezelőtt semmilyen terve nem volt, legkevésbé sem gondolt arra, hogy döntéséből egy mozgalom fog születni. Így vall erről az időszakról: „A toll nem tudja, mit fog írni, az ecset nem tudja, mit fog festeni, a véső nem tudja, mit fog kivésni. Amikor Isten kezébe vesz egy teremtményt, azért hogy az egyházban megszülessen Istennek egy műve, ez a kiválasztott személy nem tudja, mit kell majd tennie, mert eszköz. Úgy gondolom, hogy az én esetemben is így lehetett.” Ilyen egyszerű eszköz volt Chiara, és megszületett egy katolikus, keresztény és ökumenikus mozgalom, melynek mára az egész világon számos követője van. „A legszebb álmaimban sem tudtam volna azon a napon elképzelni azt, amit ma látok. Persze azt megálaphatjuk, minden abból

az első „igen”-ből született meg, és mindazokból az „igen”-ekből fejlődött, amit oly sokan mondtak ki. Ezek az elkötelezett emberek fáradhatatlanul dolgoznak azon, hogy egy olyan társadalmat építsenek fel, ahol nem az erőszaké, a szegénységé, az önzésé az utolsó szó.” -reflektált Chiara még 1970-ben a mozgalom akkori helyzetére.

Aldo Stedile (1925-2013) egy ilyen építőtárs volt Chiara mellett, az első, azok közül a férfiak közül, akik csatlakoztak a mozgalomhoz. „23 éves voltam és egy tündéri kislánnyal jártam, akivel házasságot akartunk kötni. Volt még egy másik nagy álmom is: művész, egészen pontosan festő akartam lenni. Apámtól

örökölttem tehetségemet, ő is a művészet szerelmese volt, és mindig nagyon bátorított. Arról álmodoztam, hogy egy új Michelangelo leszek..., de a háború közbeszólt és nem tanulhattam, viszont a művészet iránti szenvedélyem megmaradt.” - emlékszik vissza Aldo a kezdetekre. Nem sokkal később egy kapucinus atya meghívta egy olyan estére, ahol rajta kívül még sok ember jelen volt. Aldo ekkor találkozott Vale Ronchettivel, Chiara egyik első társnőjével, aki arról beszélt, hogy Isten a Szeretet. Ezért az Istenért ő és egy csoport fiatal lány elhagytak mindent, és a többi emberért kezdtek el élni úgy, hogy elfelejtkeztek önmagukról. Ez a történet felforgatta Aldo életét, főleg az, hogy vannak a világon olyan fiatalok, akik Istenért képesek otthagyni a legszebb dolgokat is, míg ő saját jövőjének terveit szövögette. Nem nyugodott addig, amíg el nem érte, hogy újra találkozzon Valével és többet tudjon meg annál, amit azon az estén hallott. Egy napon aztán eljött a személyes döntés pillanata, amikor Valén keresztül Jézus azt mondta neki: „Menj, add el mindenedet és úgy kövess engem!” „Amikor hazaértem és láttam a még befejezésre váró festményemet, úgy tekintettem rá, mint valami olyanra, amihez semmi közöm. Nem voltam már

képes arra, hogy kezembe vegyem az ecsetet, mert túlságosan erős volt az, ami végbement bennem. Amikor mindezt elmondtam menyasszonyomnak, ennyit válaszolt: Ez valóban Isten hívása lehet, és érezd magadat szabadnak! Zokogtunk, de mind a ketten a saját utunkra léptünk. Aztán egy másik fiúval, Carlóval elmentünk Chiarához, hogy megbeszéljük, mit is tegyünk. Miután világos lett számára, hogy komolyan gondoljuk Isten követését, azt tanácsolta, beszéljünk Marcóval, aki szintén erre az útra lépett. Ekkor jött létre az első férfi fokolár.” - mutatja be Aldo egészen röviden azt, hogy mi is zajlott le benne, amihez aztán egy egész életen keresztül hűséges maradt.

Trento után Rómában, aztán Belgiumban, majd Svájcban, Ausztriában építette a mozgalmat. Mielőtt visszatért volna Olaszországba az Augsburg közelében levő Ottmaringnak, ennek az ökumenikus településnek volt közel húsz évig a felelőse Bruna Tomasival együtt, aki szintén Chiara egyik első társnője. Minden képességének, optimizmusának és kifinomult érzékenységének ajándékozásával dolgozott a modelltelepülés létrejöttében, kialakulásában és fejlődésében, ahol evangélikusok és a mozgalom katolikus tagjai élnek együtt több mint harminc éve és folytatnak

Fent: Aldo Stedile fiataloknak beszél gazdag életének különböző pillanatairól, amikor újból és újból kimondta személyes igenjét Istennek.

Lent: Az első fokolarinik egy csoportja a Dolomitokban.

élő párbeszédet. Ez volt az ő művészete és ezzel adott választ Vale tanácsára, aki azt mondta neki azon a bizonyos estén: Kiváló művészek mindig is voltak és lesznek is, de ma szentekre van szükség.”

Aki ismerte és találkozott Aldóval, megtapasztalhatta a feltámadt Krisztus örömét, amiről egészen röviden így vall: „Megtanultam azt, hogy sohase adjam fel. Minden nehézség után fel kell állni, bátran újra kell kezdeni, mert ezt kéri tőlünk Isten szerezete. Isten velünk kezdte el a Fokoláre Mozgalmat és nagyon sok mindent élünk meg, de a mozgalmat rajtunk keresztül akarja véghez vinni.” - foglalja össze Aldo egészen röviden életének lényegét.

*Forrástotta és szerkesztette:
Tóth Judit*

Az oroszlán, a boszorkány és az ezüst trón

Itt az év vége, és élénk mozgolódás tapasztalható Narnia birodalmának rajongói között. 2013 decemberére volt beígérve ugyanis a negyedik film, amelyből egyelőre egy képkockányi sincs leforgatva, még egy sornyi sincs leírva a forgatókönyvben. Számolatlanul érkeznek a levelek, kérdések a forgalmazóhoz: lesz-e következő filmalkotás? Nem véletlen az érdeklődés, a Narnia Krónikái az egyik legnépszerűbb fantasy: C. S. Lewis brit író az ötvenes években hét kötetben alkotta meg Narnia birodalmát. A történetekben az angol Pevensie-család négy testvére a második világháború alatt titokzatos-varázslatos módon átkerül Narniába, ahol feladatukká válik a felbukkanó gonosz erők legyőzése és az ott élő békés szerzetek védelmezése. Bár az egyházak általában idegenkedve tekintenek a fantasy műfajára, a Narnia Krónikái a keresztény felekezetek kedvencének számít. Ennek egyik oka, hogy C. S. Lewis hívó keresztény volt, aki nemcsak irodalmi, de hitelméleti, érvelő munkáiról is ismert. Másik oka pedig az, hogy a Narnia regényekben sok a vallásos allegória és a keresztény szimbolika. Hosszas várakozás után a

Mark Gordon Company és a C. S. Lewis Company néhány hete bejelentették, hogy elkészítik *Az ezüst trónt*. A bejelentésben arra nem tértek ki, hogy ezúttal mely filmstúdióval kötnek megállapodást, és hogy az eddigi színészek közül vissza fog-e térni valaki. A hír kapcsán tapasztalható öröm mellett egyre több olyan véleményt is olvasni a filmes portálokon, miszerint tovább kellett volna jegelni a könyvek megfilmesítésének projektjét, az előző két epizód ugyanis

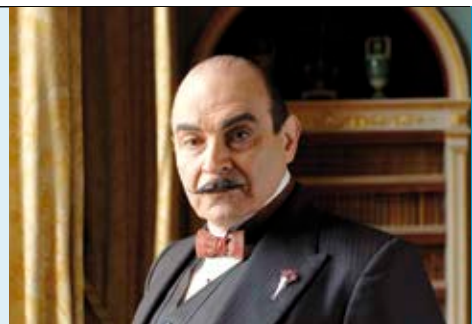

anyagi szempontból inkább kudarcnak volt nevezhető. Douglas Gresham producer úgy nyilatkozott, hogy mire a terv stúdiót és megfelelő támogatottságot kap az elkészítéshez, hosszú idő telhet el. Véleménye szerint 2018 előtt valószínűleg

nem látunk Narnia-filmet a mozikban. Sok millió rajongó szeretné, hogy ne így legyen. Petíciók, felhívások indultak útnak a világhálón, hogy támogatásukról biztosítsák az alkotókat és mielőbb elkészülhessen *Az ezüst trón* című film. ■

Hercule Poirot újra nyomoz

Hercule Poirot karaktere először *A titokzatos styles-i eset* című regényben bukkant fel, majd legutoljára a *Függöny* címet viselő krimiben mutatkozott. A legendás nyomozó népszerűségére jellemző, hogy ő az egyetlen fiktív karakter, akinek „haláláról” 1975-ben a New York Times gyászjelentésben emlékezett meg. Az új regényt Sophie Hannah angol novellista fogja megírni. A készülő műről egyelőre annyit lehet tudni, hogy a húszas évek végén játszódik, *A titokzatos Kék Vonat* és a *Ház a sziklán* cselekménye között, illetve hogy a belga mesterdetektívnek ezúttal Hastings kapitány nélkül kell boldogulnia. A HarperCollins Kiadó által felkért Sophie Hannah nem tagadja, hogy ideges, ezzel egyidejűleg óriási megtisztetésnek nevezte, hogy az általa minden

idők legjobb krimiírójának nevezett Agatha Christie karakteréről írhat regényt. Ahhoz, hogy elnyerje a megbízatást, az írónőnek egy százoldalas vázlatot kellett készítenie, a kiadó és az Agatha Christie-művek jogtulajdonosai csak ezen írásmű áttanulmányozása után adtak zöld utat a projektnek. A most készülő regénynek egyelőre nincs címe, a tervek szerint 2014 szeptemberében jelenik majd meg. A kiadó és a jogtulajdonosok egyelőre nem tervezik, hogy az írónő másik híres karakterét, Miss Marple-t hasonló módon „feltámasztanak”.

A hobbit: Smaug pusztasága

A *Gyűrűk ura* előzménye, a Bilbó kalandját bemutató *A hobbit* az utóbbi évek egyik legjobban várt filmtrilógiája. Eltelt egy év és újabb epizódot köszönthetünk a mozikban.

Bár maga a könyv korábban íródott *A Gyűrűk uránál* és jóval rövidebb, Peter Jackson rendező mégis úgy döntött, hogy három részben készíti el. Az eredeti történetet néhány szállal kiegészítették és visszatért több szereplő is a korábbi középföldi kalandokból. Bilbó, Gandalf és a törpök sikeresen megmenekültek a Ködhegységből, és folytatják utazásukat, hogy visszaszerezzék a törpök kincsét Smaugtól, a sárkánytól. Eközben Bilbónál továbbra is ott van az Egy Gyűrű, melynek segítségével olyan dolgokra lesz képes, amelyekről korábban nem is álmodott. A film magyarországi bemutatója december 12-én, a világpremierrel egy időben várható.

Walter Mitty titkos élete

Gyakran szokták mondani: ha álmaid nem válnak valóra, akkor vagy az álmokban van a hiba, vagy benned. Walter Mitty például nem panaszkodhat, ha fantáziálásról van szó. Az ő fejében folyamatosan pereg egy film, amelynek ő a hőse. Civilben fotóriporter, de fejben volt már szuperkém, szuperhős és hősszerelmes is. Egy nap azonban felbukkan az életében az igazi kaland. Egy elveszett negatív nyomában járva, mindennapjai kizökkennek a szokásos kerékvágásból: egészen újfajta izgalmak kapnak teret. A *Walter Mitty titkos élete* című film mottójául ezt választották a készítők: „Fejezd be az álmodozást, és kezdj el élni!” Hogy mennyire működik majd ez a szlogen a címszereplő életében, azt megtudhatjuk december 26-tól. Ekkor kerül a hazai mozikba Mr. Mitty története.

Toy Story trilógia

Andy szobájában vidám élet folyik! Különösen akkor, amikor a szoba gazdája távol van, ugyanis ha senki nem figyeli őket, meglevenednek a játékok! Él itt beszélő seriff-rongybaba, csillagközi lézerharcos, ijedős dinoszaurusz, tudálékos perselymalac, kedves krumplifej-házaspár és még sok-sok más játék. Kalandok sokaságát élik át gazdájukkal, aki a vidám gyermekéveket maximálisan kihasználja kedvenceivel. Csakhogy előbb-utóbb ő is felnő és amikor elhagyja a szülői házat, a dobozolásnál igen nehéz helyzetbe kerül... A Pixar Filmstúdió klasszikussá vált trilógiája most egyben, igényes, szép kiadásban érkezik a boltok polcaira és a rajongók lejártszóiba. A DVD összeállítás kapható a nagyobb könyvtárházakban és megrendelhető az interneten is, így idén karácsonykor ismét divatba jöhet a Toy Story távolsági mértékegysége: „A végtelenbe és tovább!”

Adventtől Vízkeresztig

A Szeberényi Lajos Helytörténeti Gyűjtemény 2013 decemberére különleges kiállítást szervezett. Az egy hónapon át tartó esemény célja, hogy Maglód városa bemutassa a karácsonyi ünnepkörhöz tartozó tárgyi és szellemi kultúráját adventtől vízkereszt ünnepéig és közös készülődésre hívja az itt élő lakókat, akik Szlovákiából, Romániából, Erdélyből, vagy más vidékről települtek be. Mint a szervezők mondják, ez remek lehetőség a közös felkészüléshez, a közös ünnepléshez. A kiállítást - melynek anyagát a helyiek saját maguk állították össze - december első napján nyitották meg. Régi karácsonyi képeslapok, szal-

véták, karácsonyfadíszek, sütemény- és mézeskalács-kinyomók, adventi naptárak, betlehemek, szentképek, karácsonyi családi fotók, gyertyák és gyertyatartók, viseleti darabok és még sok más színesíti a maglódi rendezvényt. A Helytörténeti Gyűjtemény nemcsak kiállításával, hanem rendezvényeivel is szeretné az adventi készülődést, a szentes-tére való ráhangolódást segíteni és elmélyíteni. Ezért a karácsonyi ünnepkörhöz kapcsolódó filmvetítésekkel, valamint mézeskalács-sütéssel várják az érdeklődőket. A résztvevők minden alkalommal ünnepi énekeket tanulnak, és beszélgetnek egy kis forralt bor vagy tea társaságában. ■

AZ ÚJ CSACSI MEGLEPETÉSE

A tanyán senki sem számított újdonságra, ám mikor Márton gazda a jászolba tette az abrakot, hatalmasat kurjantott: „Új év, új élet!” Harapni lehetett a fagyos, téli levegőt, és a nedves moha és széna jellegzetes illata lepte be a pajtát, talán ezért is csillogtak úgy szemei. „Meglásd, egy új istálló lesz az újdonság” – mordult egyet Bendő, az ökör. „Marhaság! Legyél egy kicsit realisabb! – bögte rá Sári, a tehén. – Mártonnak nem áll módjában építeni nekünk a világon semmit.” Ám Bendő nem tágított: „Ne felejtse el, hogy engem kiválasztottak az ökör szerepére a karácsonyi betlehembe. Különleges vagyok, nem, mint az az ágrólszakadt szamár, akit mellém állítottak... tehát megérdemlek egy új istállót.” Sári csak legyintett egyet a farkával, és szomorúan a csacsira gondolt, akit nagyon megsajnál. Bendő pedig így folytatta: „Csak ne sajnáld, aki egy fabatkát sem ér, az könnyen így végzi, mint ez a szamár.” Sári dühös lett, bosszúsan a jászol felé fordult, és elhatározta, hogy nem is figyel tovább erre a beképzelt ökörré, aki ennyire fenn hordja az orrát.

Az év utolsó éjszakáját az alvó vidék varázslatos csendjében töltötte el, távol a zűrzavartól és hangoskodástól. Ám a következő reggelen megérkezett a „kikerülhetetlen újdonság”. Egy lucskos és bozontos fej kukucskált be az istálló ajtaján. „Hát te meg ki vagy?” – kérdezte rémülten Bendő. „A betlehemi csacsi. Márton gazda olyan jó volt hozzám, és azt mondta, ezentúl veletek élhetek.” Az ökör szólni sem tudott, de Sári azonnal felvette a háziasszony... ühm „istállóasszony” szerepét. „Akkor hát te vagy a mi újdonságunk, kerülj beljebb, jó helyed lesz itt, meglátod!” – és lopva az ökörré pillantott. „Köszönöm, drága barátaim, – mondta a szamár – nagy megtiszteltetés számomra, hogy veletek élhetek. Eljött végre a pillanat, hogy én is egy biztos menedéket találjak, és Márton gazda valóban derék ember: azt mondta, hogy Bendő ökör segítségére leszek.” Bendő úgy tett, mintha nem is hallotta volna, a füle botját sem mozdította, csak szép lassan majszolni kezdte a szénát... de közben titkon arra gondolt: új év, új barát! És rájött, hogy egy picit boldogabb lett.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Ki a felebarátom?

Több mint három évtizedig életem első munkahelyén dolgoztam, amely most beolvadt egy nagyobb cégbe. A régi telephelyünkről új helyre költöztünk. A hely, az emberek, a viszonyok teljesen újak. Ösztönösen félelem fogott el, hogy minden változik, az összes cuccomat át kell nézni, megválni mindentől, ami már nem fontos. Aztán megtalálni, mindazt, amit áthoztam. Milyen új feladatok várnak rám, és vajon képes leszek-e rá?...

Elhatároztam, hogy „ami fáj nekem, az az enyém” és felvállaltam mindezt a bizonytalanságot. Tudatosan készültem arra, hogy azokkal az emberekkel, akik az új kollégáim lesznek, és a cégnél dolgoznak, személyes kapcsolatot szeretnék kiépíteni, és igazán megismerni őket. Főnök, beosztott, portás, mind-mind egy-egy emberben Jézus számomra.

Fiatal kollégák, vidámság, segítőkészség várt rám. Megpróbáltam megjegyezni a keresztnéveket, és ha legközelebb találkoztam velük, a keresztnévükön szólítani őket.

Egyik reggel a környezettel ismerkedve az alagsorban benéztem egy nyitott ajtón és szóba elegyedtem az ott tartózkodókkal, bemutatkoztam, és kiderült, hogy egy házaspár, ők a takarítók az egész telephelyen. Beszélgetésünkben találtunk közös ismerősöket és felfedeztünk közös élettereket is. Búcsúzásunkkor azt mondták, hogy velük nem szoktak így elbeszélgetni, mert ők csak a takarító személyzet. Máskor is, amikor csak összefutok velük, keresztnévükön üdvözlöm őket.

Reggel érkezés után a reggeli elfogyasztása alatt, a közösségi tér az étkező. En otthon, indulás előtt szoktam reggelizni, nem gondoltam arra, hogy a munkahelyemen egyek reggel, de amikor megérkezem, beülök közéjük és érdeklődöm felőlük, mesélek magamról.

Az új munkahely most a kapcsolatok valódi gyakorlóterülete számomra.

Dohány László

Igények

Nagyon tetszett a novemberi lap-számban az Alkotó rovat meséje! A generációk találkozási pontján eszembe jutott egy néhány héttel ezelőtti élményem. Az általános iskola, ahova Miskolcon jártam, ebben az évben ünnepi ötvenéves fennállását. Ebből az alkalomból sok-sok esemény, program közül lehet választani, napról napra kapjuk a híreket az újabb szabadidős tevékenységekről. November közepén öko-hétvégét tartottak. Bámulatosan sokszínű esemény volt, a gombászat rejtelmektől kezdve, a helyes vízgazdálkodásig mindenféle program. Persze mindez játékos formában, hogy a gyerekekhez közelebb hozzák az ökológiát. A tanári kar arra számított, hogy miközben a gyerekek játszanak egymással, ők majd el tudnak beszélni a szülőkkel, épülhetnek a kapcsolatok. Ehhez képest azt tapasztalták, hogy a szülők nagy része beállt a különféle játékokba. Nemcsak gyermekükkel, de más szülőkkel is együtt játszottak. Kiderült, hogy sok családnál hosszú-hosszú ideje nem volt már közös játék, amit a gyerekek nagyon igényeltek volna. Hamarosan együtt játszott tanár, gyerek és szülő. Az egyik tanárnő így fogalmazott, olyan érzése volt, mintha mindenkiből kitört volna egy vágy a játékokra, az együtt tevékenykedésre, ami végül valamennyi résztvevő javára szolgált, mert azóta jobban figyelnek erre. Nekem óhatatlanul is eszembe jut a decemberi életige: „Titeket pedig gyarapítson és gazdagítsa az Úr a szeretetben, egymás és mindenki iránt!” Azóta én is próbálok jobban odafigyelni a mellettem lévő igényekre. Hátha elcsúsznak egy vágyat, amit szeretettel ki lehet pótolni.

G.Á.L.

Játsszunk együtt!

Munkahelyem többek között két ifjúsági „szabad teret” is működtet, ahol többféle társasjáték van. Sok változás volt itt az elmúlt két évben és nemrégiben kiderült, hogy néhány közülük eltűnt. Bár többféle módon is lehetett volna reagálni, a főnököm utasított, hogy meg kell vennünk ezeket. Ilyen még soha nem fordult elő és senki nem is akarta elhinni. Több telefon és néhány nap után aztán megértettük, hogy ez komoly. Mindenki rettenetesen felháborodott és elmondta, hogy nem hajlandó fizetni. Az összeg kb. 40 000 Ft volt. A főnököm várta, hogy össze-szedem a pénzt és megvegyük a játékokat. Több dolog járt a fejemben. Az egyik az, hogy nincs kollektív bűnösség. A másik, hogy a munkatársaim se látói, se tudói nem voltak ennek a dolognak, ráadásul többnek közülük az is problémát okoz, hogy a saját gyerekeinek ajándékot vegyen karácsonyra. Végül elültek a kedélyek és együtt kerestük, hol lehet ezeket a társasjátékokat beszerezni, és mint szolgálatvezető megvásároltam őket. Utána pár nap szabadságon voltam. Amikor visszamentem az íróasztalomra egy lap volt. Rámásolva a társasjátékok képe és alatta a felirat: Ez egy társasjáték. Játsszunk EGYÜTT! Rá volt tűzve egy borítékra, amiben pénz volt. Annyi, amennyit ki-k tudott adni. Kicsordult a könnyem és megköszöntem a kollégáknak a szeretetüket, Istennek pedig azt, amit alkotott ebből a helyzetből. Egyik kollégám azt mondta nekem: „Végül is a te hozzáállásod váltotta ki belőlünk, hogy önként és szeretetből adjunk.” Ez a dolog az egész munkahelyi légkört emelte, a kapcsolatok növekedtek.

S. Z.

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársa:

Csikné Sisák Zita, Sudár Balázs

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

A nők egyházban betöltött szerepéről.

Cikkünk a 10-12. oldalon.

Fotó: Giuseppe Distefano/CN

KARÁCSONYI AJÁNDÉKUNK

**2014-ben egy 8 kötetes sorozattal
egészül ki a havonta megjelenő
Új Város folyóirat**

CSALÁDI ZSEBKÖNYVEK

Azok az olvasók, akik még ebben a naptári évben előfizetnek az Új Város 2014-es számaira, a további hét kötetet is ajándékként kapják. Témáink között szerepel még a házaspár lelki élete, a családi döntéshozatal, a gyermeknevelés, a szexualitás, a házassági válságok kezelése, a családi és a társadalmi környezet kapcsolata.

A TELJES SOROZAT 8 KÖTETBŐL ÁLL

Az egyes kötetek és a teljes sorozat megrendelhető a kiadóban

A zsebkönyvek a *Közösség, Élet, Család - Komplex Együttműködési Program - KÉCSKE program* keretében az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával jelennek meg.

Új Város 2013/12

